

abbi glines



Ha esélyt adnál

A VINCENT FIÚK MÁSODIK RÉSZE

Dream
válogatás

Féktelen szerelmi történet; gyógyír azoknak, akiknek a Ha az enyém lennél olvasása összetörte a szívét...

Egyáltalán nem könnyű annyira magunkba bolondítani egy fiút, hogy megőrüljön a szerelemtől. Különösen akkor nehéz ez, ha az érintett fiú emberemlékezet óta az unokanővérünkbe szerelmes.

Ami laza szórakozásnak tűnt, a csábítás játékává válik. Sawyer és Lana szándékai talán eltérőek, de ugyanolyan hévvel vonzódnak egymáshoz...

Sawyer egy fájó szakításból próbál kilábalni. Három évig járt együtt Ashtonnal, gyerekkori szerelmével, akiről kiderült, hogy mindvégig Beau-t, Sawyer testvérét szerette. Lana Ashton unokatestvére, és azért érkezett, hogy együtt töltsék a nyarat, és nem utolsósorban meghódítsa Sawyert, akit gyerekkoruk óta szeret.

Ha kíváncsi vagy Ashton és Beau románcára, olvasd el a sorozat első részét.





Abbi Glines Fairhope-ban él három gyermekével és férjével, Keithszel. Az élete soha nem unalmas, mert Keith mindig bebizonyítja, hogy van egy másik „élmény”, ami felfedezésre vár. „Amikor arra kényszerít, hogy nehéz hátizsákkal kaptassak a hegyekben és attól rettegek, hogy a következő kanyar után találkozom egy medvével, vagy amikor vadvízi evezésre rángat el, és az életemért kapaszkodom, várva, hogy bármelyik pillanatban a vízbe borulhatok, arra gondolok, vajon miért mentem feleségül egy ilyen őrülhöz. Ám egy ilyen vakmerő férj a legjobb múzsa, amit egy író kívánhat.” – meséli Abbie férjéről.

Tudjon meg többet a szerzőről és a sorozatról:

www.abbiglines.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Nem igazán vagyok oda a romantikus regényekért. De ez a könyv fantasztikus volt! Az a hihetetlen, hogy velem is épp ugyanez történt nemrég. Mindenképpen érdemes elolvasni bármennyiszer, soha nem lesz unalmas.”

Apple iBookstore

„Azt hittem, a Ha az enyém lennél felülmúlhatatlan. Tévedtem. A Ha esélyt adnál új dimenziókat nyit. Remélem, Abbi már megálmodta a folytatást...”

Amazon

„Sawyer és Lana együtt. Uhhh! Rendkívül izgalmas! Nem tudom, Abbi hogyan csinálja, de vannak olyan jelenetek, amelyek annyira fülledtek, hogy már-már azon gondolkodtam, hogy bedugom a fejem a fagyasztóba. Egyszerűen beindítja a képzeletet.”

Goodreads

„Nemcsak a szuper pasikba szerettem bele, de magába a történetbe is.”

Maryse's Books Blog

„Ez a regény önfeledt szórakozás: egy csipetnyi szívfájdalom, kevéske mulatság, sok izgalom, és csupa-csupa szerelem.”

School Library Journal

abbi**g**lines

Ha esélyt adnál

— részlet —

1. fejezet

HAT HÓNAPPAL KÉSŐBB

SAWYER

Lehetett volna több eszem, nem kellett volna ide jönnöm, de nem vonhattam ki magamat teljesen a partizásból. Ideje elkezdenem úgy tenni, mintha nem zavarna, hogy Beau és Ash együtt van.

– Tessék, ember! – szólt Ethan, azzal a kezembe nyomott egy piros műanyag poharat. Csordultig volt sörrel. Fintorogva nyújtottam vissza. – Idd csak meg! Szükséged van rá! A fenébe is, nekem már akkor is innom kell, ha ezt a hármast együtt látom: te, Ash meg Beau. Ezt sör nélkül nem lehet kibírni.

Hálás voltam neki, hogy halkán beszélt, és senki más nem hallotta meg. Éreztem, hogy mindenki felém sandít. Mind azt várták, hogyan reagálok. Hat hónapja vesztettem el őt. Azóta a bátyámmal jár. Könnyebb volt már együtt látni őket, de általában távolságot tartottam tőlük. Ez volt az első alkalom, amikor azt kellett látnom, hogy Ashton ott ül Beau ölében, és az én idióta kanos bátyám csókolgatja a nyakát, a kezét, a fejét és mindent, amihez csak hozzáfér az ajka közelében, és közben kedélyesen beszélget.

Ethannak igaza van; ezt tényleg nem lehet ital nélkül kibírni. Számhoz emelem a csészét, hátrahajtom a fejemet, és nagyon mély levegőt veszek. Bármit megteszek, ami elvonja a figyelmemet az előttem folyó enyelgésről.

– Még mindig alig hiszem el, hogy ti ketten nem ugyanarra az egyetemre mentek. Azt hittem, ti együtt maradtok. Mármint a testvérek csomagban – jegyezte meg Toby Horn; szinte csalódottan tűnt, hogy úgy döntöttem, inkább Florida állam egyetemére megyek, nem Alabamába. Pedig mindenki azt várta tőlem. Beau és én ötéves korunk óta terveztük, hogy a Crimson Tide csapatában akarunk játszani. Ám amikor Florida teljes ösztöndíjat ajánlott, elfogadtam. Szükségem volt a távolságra. Ashton is Alabamába megy, és azt én egyszerűen nem lennék képes elviselni.

– Florida nagyon jó feltételeket kínált neki. Nem hibáztatható, hogy elfogadta – magyarázta Beau. Persze. Sosem említette, de tudta, miért mentem Floridába. Beau egy ideig óvatos volt, előttem nem mutatta, hogy Ashtonnal jár, de az érettségi óta már nem ilyen tapintatos. Az utóbbi időben valahányszor együtt láttam őket, Ashton köré fonta a karját és úgy bámult rá, olyan nevetségesen imádó áhítattal, ahogy csak őt nézte.

– Alabama nem bír el két Vincent fiút. Túl nagy lenne a szerelem – feleltem, és nagyon igyekeztem, hogy csak Tobyra nézzek, aztán a sörivással foglalkoztam.

– Nagyon furcsa lesz, hogy olyan messze leszel.

A fenébe. Miért kellett Ashtonnak egyáltalán beleszólni? Képtelen lett volna szótlanul ücsörögni, miközben Beau végigtapogatja? Amikor meghallottam Ashton hangját, tudtam, teljesen lehetetlen, hogy ne nézzek fel, ne nézzek a szemébe.

Telt ajkának szomorú rándulásától megint jelentkezett az ismerős mellkasi fájdalom. Csak Ashton képes ilyen hatással lenni rám.

– Túl fogod élni. Ráadásul ti annyira el vagytok foglalva egymással, hogy alig jöttök a valóság felszínére. Észre sem fogjátok venni, hogy nem vagyok a környéken.

Ez még tőlem is elég hülyén hangzott. Csípős megjegyzésemről Ashton összerezett; és ez is nekem fájt.

– Moderáld magadat, Sawyer.

Beau hangjában félreérthetetlen volt a fenyegetés. Senki nem szólt. Csend. Mindenki csak kettőnkre figyelt. Beau tekintetében harag villant, ettől eléggé kiakadtam. Neki ugyan mi oka van dühösnek lenni? Övé a nő.

– Nyugodj már le! Ashton megjegyzésére válaszoltam. Újabbban nem is szólhatok hozzá?

Beau megfogta Ashton derekát, elmozdította magától, és felállt.

– Valami problémád van, Sawyer?

Ashton is felállt, átölelte Beau nyakát, és könyörögni kezdett neki, hogy ne is vegyen tudomást rólam. Azt mondta, hogy nem akartam semmi különöset mondani, hogy nem gondoltam komolyan, de mindketten tudtuk, hogy igen. Beau végig a szemembe nézett, aztán nyakához emelte a kezét és lefejtette magáról Ashton karját.

Kocsim platójára tettem a poharamat, és egy lépést tettem felé. Szükségem volt erre a verekedésre. Időnként rettentően nehéz volt magamban tartani az agresszív indulatot. Ashton azonban nem akarta. Megragadta Beau vállát; felugrott, lábát a dereka

köré fonta. Ha még nem csinált volna ki teljesen az, hogy látam, ahogy ráfonódik, felröhögtem volna a nagy elszántság látán, ahogy igyekszik minket visszatartani a verekedéstől. Kölyök korunk óta ismerjük egymást, Ashton pontosan tudta, hogyan lehet megakadályozni a verekedést. Csak és kizárólag azzal, ha a frontvonalba veti magát.

Beau szemében öröm villant, dühös vigyora mosollyá enyhült, tekintete elmozdult rólam. Ashtont nézte.

– Mit csinálsz, kicsim? – kérdezte olyan halk dorombolással, amit nagyon utáltam. Kamaszkorunk kezdete óta így beszélt a csajokkal.

– Így kell lekötni, Ash! – kiáltott át Toby öléből Kayla Jenkins. Aztán mások is átszóltak, füttyültek. Beau ekkor már úgy vigyorgott rá, mintha ő lenne a világ legcsodálatosabb embere. Nekem annyi. El kell húznom onnan.

– Menjünk, együnk valamit! Kilukad a gyomrom – szólt Ethan, és Jake North egyetértett vele.

– Te vezetsz! – mondta Ethan, és bemászott a kocsimba. Nem néztem vissza Ash és Beau felé, megkerültem a kocsimat és beszálltam. Ha Beau a kocsija felé vitte volna Asht, elvesztettem volna az önuralmamat. Az a legjobb, ha elhúzok onnan.

LANA

Jewel botrányosan flörtölt a pultossal. Ismertem ezt a játékát, és hajlandó lettem volna fogadni, hogy a férfi is. Az a nagyszerű terv, hogy mély dekoltázst villantson, és élénk kacarászással a szempilláit rezgetesse, nem a világ legeredetibb ötlete. Fel nem foghattam, miért nem tudott egyszerűen megelégedni az üdítő-

jével, miközben a bárpultnál szabad asztalra vártunk. A georgiai Alpharettából egészen Alabama állam déli részébe vezető tízórás autót volt a minőségi idő kvótám, amit gyerekkori barátommal és szomszédommal töltöttem. Jewel és én egymás mellett nőttünk fel, de teljesen más emberek lettünk. A gyerekkori kötelék azonban valahogy összetartott minket. Ám Jewel csak kis dózisokban elviselhető.

– Hajrá, Lana, villantsd meg neki a csodálatos csöcsödet, ha már úgyis elhatározta, hogy megosztod a látványt a világgal – súgta Jewel, tekintetét le sem véve a fiatal srácról, aki éppen egy másik vevőnek kevert italt. Rosszallón néztem rá. Nevetéses kérdés. Illetlen és ostoba. Fogtam a poharamat, és inkább ittam. Én jól elvoltam az üdítőmmel. Ha ő hülyét akar csinálni magából abban a reményben, hogy kap egy kis szeszt is az italába, akkor hajrá, de én ebben nem vagyok hajlandó részt venni. A legkevesbé sem hiányzott, hogy rajtakapjanak, hogy szeszt ittam, éppen most, amikor már csak harmincpercnyire vagyunk a nagynéném és nagybátyám házától. A nagybátyám baptista lelkész, ha rájön, hogy szeszt iszom, abból nagy botrány lesz, és nem lakhatok náluk nyáron.

– Jaj, te mindent elrontasz! – nyüszített Jewel, és úgy nézett az italomra, mintha különösen bántó lenne.

Már nem igazán érdekelt, hogy milyen kedve van. Csak vacsorázni akartam, aztán eljutni a nagybátyámék házához. Micsoda felemelő érzés lesz látni, ahogy Jewel kocsijának vörös hátsó lámpái távolodnak!

– Nem értelek, Lana. Szép vagy, adj magadra, büszkélkedj... mutasd meg végre, amit anyádtól... Oké, lehet, hogy nem az

anyádtól örökölted, mert hát anyád nem a szépségéről híres... Szóval mi lenne, ha megmutatnád végre, amiben a természet szerencsésen részesített? De te nem! Semmi. Pedig nem nagy ügy. Vegyél magadnak menő, szexi ruhákat, végre vágasd le rendesen a hajadat, hogy lássák, milyen dús, és hogy kiemelje az arcodat. Nem is flörtölsz. Mintha magadtól akarnál ilyen lenni, ez nagyon uncsi. A pasik már észrevesznek, Lana. Utánad fordulnak, de te tudomást sem veszel róluk.

Ilyen tirádákat gyakran hallok tőle. Az örületbe kergettem azzal, hogy nem vettem magamat rá a pasikra, akik rám néztek. Nem akartam elmondani neki, miért. Ilyen információ birtokában Jewel veszélyes lehet. Megtalálná a módját, hogy mindent elcsesszen. Természetesen nem akarná, de megtenné. Képtelen titkot tartani, harsánysága mindig bajt okoz.

– Mondtam már, hogy most éppen nem érdekel a randizgató. Leérettségiztünk. Nem akarok mást, csak élvezni a nyarat, felkészülni az őszre, amikor egyetemre megyek, távol lenni az örült anyámtól, és pihenni.

Jewel felsóhajtott; lehajtotta a fejét, a szívószálát rágcsálta, szopogatta, tekintetét szegény pultosra szegezte, aki nyilván nagyon várta már, hogy felszabaduljon egy asztal, és ne a pultjánál ülünk.

– Tudod, azért még velem jöhetnél. Hagyd itt a prédikátor nagybácsidat, gyere és partizz velem egész nyáron. Corey nagyon örülne neked. A mostohaapja lakásában három hálószoba van, és gyönyörű a kilátás az óceánra.

Az egész nyarat a részeg Jewel és barátai társaságában tölteni egyáltalán nem volt vonzó kilátás. Megvoltak a magam tervei,

és eddig minden, amit elindítottam, a legnagyobb rendben zajlott. A következő lépés miatt azonban alaptól ideges voltam. Ez volt a legfontosabb elem.

Az első lépés az volt, hogy természetesen vörös hajamat mély rézvörösre festtettem, és a fonás vagy lófarok helyett rendez frizurát vágattam. A sötétebb vörös színről halvány arcbróm selymesen finomnak tűnt. A következő lépés a gardróbom selejtezése volt. Az összes ruhámat bezsákoltam, és leadtam a jótékonyági boltban. Anyám teljesen ki volt akadva, de miután látta, hogy milyen stílusú ruhákat akarok venni helyette, nagyon támogatott. Az anyák többségével ellentétben az én anyám miniszoknyákban akart látni engem, hogy majdnem a teljes combom látsszon és szűk topokban, hogy hangsúlyos legyen a C-kosaras mellem.

Jewel meg akart tanítani sminkelni, de köszönettel nem kértem, inkább a Macy bevásárlóközpont Clinique pultjához mentem, és tőlük vettem sminkleckét. Aztán megvettem mindent, amit árultak. Bár sosem voltam oda a sminkért, el kellett ismernem, hogy megdöbbenő dolgokat csinált a szememmel. Aztán hazamentem, becsuktam a hálószoba ajtaját, és órákig csodálkozva néztem magamat.

Ennél sokkal nehezebb volt meggyőzni anyámat, engedje, hogy a nagynéném és a nagybátyám házában töltsöm a nyarat. Unokatestvérem, Ashton nagyon sokat segített ebben. Beszélt az anyjával, aki beszélt az én anyámmal. Testvérek. Amint a nagynéném meggyőzte anyámat, hogy Ashton igazán szeretné, ha az egyetem előtti utolsó nyarat együtt töltenénk, annyira elfogott az izgalom, hogy majdnem elfeledkeztem a terv utolsó

lépéséről. Az okról, ami arra készítetett, hogy mérsékelten vonzóvá varázsoljam magamat, és könyörögtem, hogy az unokatesómmal tölthessem a nyarat. A cél elég egyszerűnek tűnt, de amikor végre megengedtem magamnak, hogy jobban belegondoljak, hihetetlenül bonyolult lett. Nem egyszerű dolog rábírni egy fiút, hogy legyen fülig szerelmes belénk. Különösen, ha az a fiú az unokanővérünkbe volt szerelmes, amióta az eszünket tudjuk.

2. fejezet

SAWYER

– Vegyél vissza a méregből, ember! Ha valaki dühös lehet Beau-ra, az te vagy, de mindig elsétálsz és leeresztesz – szólt Ethan, amikor kiértem a prériparti színhelyére vezető földútról a műútra.

– Már hat hónapja, haver. Mennyi ideig akarod lógatni az orrodat emiatt? – kérdezte Jake a hátsó ülésről.

Miért ütik bele az orrukát? Egyiküknek sincs fogalma arról, hogy milyen egy elkötelezett kapcsolat. Mindketten olyan sok lánnyal jártak a gimi négy éve alatt, hogy nem is tudom mind-egyik barátnőjük nevét. Nekik elmagyarázni, hogy tizenkét éves korom óta azt terveztem, hogy életem középpontja Ashton lesz, nem mondható könnyű feladatnak. Ezért inkább előre hajoltam, és bekapcsoltam a rádiót, hogy elnyomja további kérdőzködésük hangját.

– Felhangosíthatod a zenét, ahogy akarod, de attól a tény még tény marad. Beau az unokabátyád és a legjobb barátod. Egy nő nem állhat közétek. Sokáig biztosan nem – jegyezte meg Ethan. Mellettem ült, elől. Tudtam, hogy választ vár tőlem, de nem válaszoltam. Az a beszólása, hogy Beau az unokabátyám, elég jól jelezte, hogy igazából senki nem ismer engem; kivé-

ve Beau és Ash. Nem az unokabátyám. Az igazi bátyám; de amint Beau megtudta az igazat az anyjától, úgy döntött, hogy ezt senkinek nem mondja el, és egész életében titokban tartja. Nem akarta az apámat az apjaként elismerni, és ezért egyáltalán nem hibáztattam. Nem mintha apám bármivel segítette volna Beau otthoni helyzetét gyerek korában. Beau csak megvetést érzett apám, az apánk iránt. Inkább úgy határozott, hogy apánk bátyját, a nagybácsimat tekinti apjának. Ő volt az egyetlen apa, akit Beau saját apjaként ismert és elismert. Bár meghalt, amikor Beau még csak első volt, nagyon jó emlékei maradtak róla... Nem úgy, mint a vér szerinti apjáról.

– Hé! Túlmentél Hank’s burgerezőjén – jelentette ki Ethan ujjal mutatva a helyre, ahol enni szoktunk.

– Nem a Hank’s-be megyünk – feleltem. Ők ugrottak be a kocsimba. Ha nem tetszik nekik, hogy ki akarok jutni Grove-ból, visszagyalogolhatnak a városba, ha odaértem, ahová menni akarok.

– Elhagyjuk Grove-ot? – kérdezte Jake.

– Aham.

Ethan felsóhajtott, hátradőlt az ülésen.

– A fenébe, még a végén Floridában kötünk ki, mielőtt megállítja ezt az átkozott tragacsot.

– Floridában? A fenébe! Kilukad a gyomrom az éhségtől és egy sajtburger a Hank’s-nél megoldotta volna a problémát – morgolódott Jake.

Lassítottam, lehúzódtam az út szélére és hátranéztem Jake-re.

– Visszagyalogolhatsz, ha akarod.

A szeme tágra nyílt, lassan ingatta a fejét.

– Nem, ember, semmi gond. Minden oké.

Visszahajtottam az útra, figyelembe sem vettem a srácok közötti szóváltást. Mindketten azt gondolták, hogy szerelmi csalódást akarok így csillapítani. Hát, igazuk volt.

* * *

Egy szót sem szóltak, amíg be nem álltam a Wings parkolójába. Körülbelül húsz percet vezettem déli irányba, a következő városig, amely elég nagy ahhoz, hogy jobb éttermei legyenek.

– Szólhattál volna, hogy a Wings az úti cél. Akkor meg sem szólaltam volna – kiáltott Jake izgatottan, azzal valósággal fel tépte a hátsó ajtót és kiugrott.

Itt még sosem ettem Ashsel. Kevés olyan hely volt, amelyről nem volt vele közös emlékem, így a választási lehetőségek eléggé korlátozottak voltak. Azt akartam, hogy ezen az estén ne gondoljak rá... hogy csak a jövőmre koncentráljak... vagy legalábbis a nyaramra.

– Van itt olyan csirkeszárny, amiből annyit meg tudnék enni, amennyi a súlyom! – szólt Ethan, rá is átragadt Jake izgatottsága. Tetszett nekik az étteremválasztásom. Legalább örömet okoztam nekik. Nem mintha ezt számított volna.

Kinyitottam az ajtót, beléptem, megálltam a hostess pultnál. Hosszú lófarokfrizurás, magas, szőke lány villantott rám várakozó mosolyt. Már megszoktam. Olyan sokáig volt szokásom figyelembe sem venni a lányoknak ezt a nézését, hogy automatikusan kizártam a tudatomból. Ma nem fogom ezt tenni. Ideje, hogy belemenjek ilyen kis flörtökbe.

Olyan mosollyal néztem vissza rá, amely eléggé hatásos lehetett, mert Ashton ezt mindig megjegyezte.

– Három személyre – szóltam a lánynak, és néztem, ahogy barna szeme egyre nagyobb lett, és sokszor pislogott. Nem volt feltűnő szépség, de gyógyír volt a szívemnek látni, hogy elpirul.

– Ó... hát... oké... igen... ööö – hebegett, azzal az étlapért nyúlt, de zavarában leverte az egész kupacot.

Lehajoltam, hogy segítsék neki felvenni.

– Sajnálom. Általában nem vagyok ilyen ügyetlen – magyarázta, arcán két élénkvörös folt virított.

– Ezek szerint csak miattam ilyen? – kérdeztem évődően.

Vihogásszerű, ideges kuncogás volt a válasz, és tudtam, hogy nem lesz jó. Utálok a vihogást. Ash nem szokott vihogni.

A kezébe adtam az étlapokat, hátraléptem, és tudatosan másfelé figyeltem. Nem szabad tovább flörtölnöm vele. Még félreérti.

– Oké... parancsoljatok.

Hallom, hogy szól, látom, hogy elindul. Mutatja az utat. Ethan és Jake gyorsan beáll mögé. Én csak akkor indultam el; de amikor körülnéztem közönyös tekintetem megállapodott a bárpult mellett ülő nőn, akinek szívesen elnéztem volna, hogy vihorásszon, amennyit csak akar.

Hosszú vörösbarna haja a hátára omlott, a tincsek végei göndörödtek. Combja hosszú, harisnyát nem viselt, a bárszéken ült, magas sarkú ezüst szandálja nagyon kecses lábán, pontosabban a lábujján lógott. Nem láttam az arcát, de hátulról nézve is nyilvánvaló, hogy sok pasi megfordul utána. Nagyvad.

– Jössz vagy nem? – kiáltott Jake, de nem fordultam utánuk, hogy lássam, milyen távol vannak, vagy hova ültek. Ott álltam,

mint akinek földbe gyökerezett a lába, és a lányt figyeltem. Jake erős hangjára hátranézett, megfordult a székén, a hang irányába nézett. A tejszín-fehér arcon szeplők látszottak. Általában nem vagyok oda a szeplőkért, de olyan ágyba hívogató zöld szeme volt, és olyan telt, szinte irreálisan gyönyörű ajka, hogy a dolog működött. Miután látta, hogy minek szólt a kiáltás, már mozdult, hogy visszaforduljon a bárpult felé, de megdermedt a mozdulat, és tekintetünk egymásba fonódott.

Meglepetés, öröm és zavar villant át az arcán, ahogy engem nézett. Teljesen lenyűgözött. A pultos odalépett hozzá, mondott valamit neki, és ő visszafordult felé.

– Sawyer..., ember, gyere már! – kiáltott ezúttal Ethan.

Nagy nehezen elszakítottam tekintetemet a vörös hajú lányról, és elindultam az asztal felé, ahol a hostess lány állt az étlapjainkkal.

– Sawyer, várj – szólt egy ismerős hang. Rögtön megálltam. Alig akartam hinni a fülemnek; hátrafordultam, és azt láttam, hogy a szép vörös lány egyenesen felém tart. Rövid farmerszoknyája jóval térd fölött takart, lassan, felfelé haladva értékeltem a látványt. Fehér topját derekánál lazán megcsomózta, lapos hasának egy pici része kilátszott, ahogy mozgott. Végre sikerült elvonnom tekintetemet a dekoltázsáról, és az arcára pillantottam. Halvány mosoly jelent meg a hihetetlenül telt ajkain és ekkor belém csapott a felismerés.

Az nem lehet. Hogy az a...

– Lana?

Hangomban félreérthetetlenül hitetlenkedés csengett. Legkevésbé Ashton unokahúgára számítottam ezen a helyen. Még megdöbbenőbb volt az a tény, hogy éppen őt bámultam.

– Sawyer – felelte széles vigyorral.

– Mit keresel itt? – kérdeztem, bár legszívesebben másképpen fogalmaztam volna: Mi a fenét keresel itt? Mi a fene történt veled? Vagy valami ilyesmit akartam mondani. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint az a lány, akit úgy hat-hét hónapja láttam. Az a lány kedves volt, kissé szégyenlős, visszahúzódó és illedelmes. Ez a lány itt előttem pedig egy két lábon járó szexuális fantázia.

– Vacsorázom – felelte és észrevettem magamon, hogy mosolygok. Igazi, őszinte mosollyal, nem erőltetett vigyorral. Hónapok óta először fordult elő velem ilyen.

– Hát, azt kitaláltam. Úgy értem, mit keresel itt délen, Alabamában?

Ajkát összepréselte, aztán kidugta a nyelvét, és idegesen megnyalta a telt vörösséget. Hmmm... Én is szívesen megízlelném azt az ajkat.

– Ezen a nyáron Ashtonnál lakom. Az egyik barátnőm a tengerpartra tart. Vele jöttem. Vacsora után kitesz Ashéknél.

Ash. A fenébe! Muszáj volt Ashtont megemlítenie? A jókedvem teljesen elszállt, megint erőltetett mosollyal néztem. Átnézett mögöttem az asztal felé, ahová tartottam és elkomorult.

– Ti már kaptatok asztalt? – bosszúsán nézett a hostess pult felé. – A jelek arra utalnak – jegyezte meg. Követtem pillantását, és láttam, hogy a szőke a hostess lány eléggé morcos ábrázattal néz minket.

– Mi a baj? – kérdeztem, újra Lanára figyelve.

Felsóhajtott, rám nézett.

– Már vagy egy negyed órája várunk asztalra.

Világos. A pincérnő az ő asztalukat adta nekünk. Ezt a problémát könnyen megoldhatom.

– Hozd a barátnődet, üljetek hozzánk.

Lana élénk mosolyt villantott.

– Rendben. Köszönöm. Mindjárt jövök.

Néztem, ahogy megperdül, és a bárhoz sétál. Lehetetlen volt nem nézni a fenekét, ahogy a csípője ringott. Ó, a fenébe. Lana elképesztően jól néz ki.

LANA

– Szentségességesúristen, te... az előbb azzal a nagyon jó passzív flörtöltél? A fenébe, amikor rászánod magad, hogy végre bedobd, amit be kell dobni, magasra helyezed a mércét – szólt Jewel.

Olyan őszinte csodálat volt a hangjában, hogy önkéntelenül elmosolyodtam. Ám ettől az érzéstől hányingerem lett, ami eléggé lelombozta a humorérzékeimet. Sawyer engem mustrált. Végigpásztázta a testemet a tekintetével. A mellemnél megállt. Ettől olyan melegem lett, hogy legszívesebben a poháralátétemmel legyeztem volna magamat.

– Ismerem. És odaülünk hozzá és a barátaihoz – jelentettem be, azzal az italomért és a retikülomért nyúltam.

– Igazán? – Jewel boldogan ujjongott, felkapta a táskáját a szomszéd székről és felállt. A sálszerű valami, amit blúznak nevezett, nem sokat takart napbarnított, lapos hasából. Köldökében a piercing két vége két kis hegyi kristály, rögtön csupasz bőrére vonzotta a figyelmet. Az ő Daisy Duke's farmersortja mellett az én miniszoknyám maga a szerénység. Amikor elin-

dult, mindenki őt nézte; ha másért nem, azért, mert szinte mindene kilátszott.

– Gyere már! – szóltam rá, azzal elindultam Sawyer felé, aki ott állt, ahol hagytam. Minket várt. Pillantása Jewelre siklott, és néztem, ahogy ugyanúgy stíröli, mint engem. Gyomrom hirtelen összeszorult, erős ingert éreztem, hogy magam mögé toljam Jewelt, de ezen sikerült túltennem magamat. Nem akartam, hogy az ő testét is olyan lassú, szexi pásztázással nézze.

– Félelmetesen jó pasi – súgta Jewel. Azzal még jobban előre düllesztette a mellét, és mintha csak véletlenül történt volna, egy gyors fejrándítással hátradobta hosszú, szőke haját. Felkészült, hogy csáberejét alkalmazza Sawyeren.

– Ne őt, Jewel. Válaszd valamelyik barátját, de ne őt – mondtam, nagyon vigyáztam, nehogy könnyörgős legyen a hangom, de a kétségbeesettséget nem tudtam titkolni.

Halk felsikoltás oldalról.

– Miatta... – rögtön elhallgatott, elgondolkodott azon, amire az imént jött rá. – Ó, na hát! Értem. Védett állat. Becsszó – felelte.

Elhiszem. De akkor is... Jewel napbarnított bőrű, nincsenek szeplői, szőke, és van tapasztalata a pasik világában. Sawyernek mindez nyilván tetszik.

Amikor odaértünk hozzá, tudtam, bármennyire is nem akarom, be kell mutatnom őket egymásnak. Miért nem hagytam Jewelt a bárban, hogy nyugodtan flörtöljön a pultossal? Miért nem tettem úgy, mintha nem is létezne? Sawyer elismerő pillantással méregette Jewelt, és bár megígérte, hogy nem veti

ki a hálóját rá, ez benne volt a természetében. Vele született. Képtelen volt megállni, hogy ne flörtöljön vele.

– Szia, Jewel vagyok – dorombolt szexi hangon.

Legszívesebben pofon vágtam volna.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Jewel – felelte, azzal nagy kezébe fogta Jewel kis kezét és... Megszorította? – Sawyer vagyok. Lana régi barátja.

Nem került el a figyelmemet, hogy hagytam, ők mutatkoznak be egymásnak. Egyszerűen képtelen voltam kinyitni a számat, attól féltem, hogy ha megtenném, kiszabadulna a bensőmben vibráló dühös vicsorgás. Abban a pillanatban nagyon utáltam Jewelt. Egy fiúval fogja tölteni a nyarat, aki elvileg a barátja, de kiveti a hálóját, hogy megszerezze Sawyert? Mire is? Egyéjszakás kalandra? Megborzongtam a gondolatra. Akkor... akkor megölöm.

– Lana? – Sawyer hangja zökentett ki bűnös gondolataimból, sűrűn pislogva tértem magamhoz.

– Ó... hm... bocsánat.

– Nagyon kimerült az utazásban – magyarázta Jewel. Fedezett. Egészen biztosan tudta, mi bajom.

– Azt kérdeztem, akarod-e, hogy vacsora után visszavigyelek Ashtonékhoz, csak hogy Jewelnek ne kelljen odáig mennie.

Ó, szóval felajánlotta, hogy elvisz. Jewel nem lesz ott. Igen.

– Köszönöm, az nagyszerű lenne – feleltem. Valahogy sikerült lepleznem izgatottságomat.

Boldog mosoly jelent meg Sawyer arcán, legszívesebben megérintettem volna. Kíváncsi voltam, tapintásra is olyan sima, amilyennek tűnik. Ez nagyon beteg dolog?

Sawyer elindult az asztal felé. Két srác mosolygott fel ránk. Látni lehetett a tekintetükben a meglepett kíváncsiságot.

– Fiúk, bemutatom Lanát. Ash unokahúga. És barátnője, Jewel. Asztalra vártak a bárpultnál, és felajánlottam, hogy üljenek hozzánk. – Azzal Sawyer visszafordult felénk. – A bal oldali srác Ethan, mellette Jake.

Ethannek kedves mosolya és rövid, sötét haja volt. Alig volt elég hosszú ahhoz, hogy elől fel lehessen zselézni. Sötétbarna szemével kedvesen, vidáman nézett ránk. Rögtön megkedveltem. Választanom kellett, hogy a félkör alakú bokszt melyik oldalára ülök, és ő tűnt kettőjük közül a kisebb veszélynek. Gyors pillantást vetettem Jake-re és megállapítottam, hogy Jewel hasát bámulja. A baseball sapka alól kikandikáló szőke fürtök elég bohókásak, de a kéjes villanás a tekintetében kissé nyugtalanító.

– Jewel – szól Sawyer, és intett neki, hogy csússzon be Jake mellé. Én Ethan oldalára ültem. Nagyon hálás voltam, nem szerettem volna Jake közelében lenni.

Aztán láttam, hogy Sawyer beül Jewel mellé, és a gyomrom megint összeszorult. Választania kellett, melyik oldalra ül és gondolkodás nélkül Jewelhez telepedett. Teljesen jelentéktelennek tűnt, hogy felajánlotta, elvisz Ashtonhoz. Azért tette, hogy előzékenynek tűnjön, de nem is kell annak tűnnie, mert valóban az. Nem azért, mert vonzódna hozzám, sőt, lehet, hogy egyáltalán nem is érdeklek. Micsoda idióta voltam!

– Nem is tudtam, hogy Ashnek van unokahúga – szólalt meg mellettem Ethan. Valahogy sikerült elvonnom a tekintetemet Sawyerről, ahogy becsusszant Jewel mellé, és a szomszéd-

domra figyeltem. Legalább nem tűnt bosszúsnak, hogy nem Jewel az asztalszomszédja, hanem én.

– Hát... én vagyok az egyetlen unokahúga. Georgiában élek, és legfeljebb évente egyszer látogatok ide.

Ethan könnyed mosolyára kivillant szabályos, fehér fogsora. Szeretem, ha egy pasinak szép fogai vannak. És Ethan egyáltalán nem nézett ki rosszul. Sötét szemét hosszú pillák keretezték.

– Hosszabb ideig maradsz?

– Egész nyáron.

Ethan mintha elégedetten mosolygott volna, bólintott.

– Az jó – felelte, aztán felnézett a pincérnőre, aki éppen akkor lépett az asztalunkhoz.

– Milyen italt hozhatok? – kérdezte, egy barna hajtincset füle mögé simítva. Erőltetetten mosolygott, csak a szája, a szeme körül semmi sem mozdult.

– Coke – rendelt Ethan, majd lenézett szinte üres poharamra. – Legyen két Coke.

Rendelt nekem. Ez tetszett. Még egyetlen pasi sem rendelt nekem. Ettől furcsamód különlegesnek éreztem magamat.

– Én egy vodka-narancsot kérnék jégkockával – mondta Jewel, mintha ezt megúszhatná. Rosszallón bámultam rá, mire ő rámvigyorgott.

– Igazolványt kérnék – szólt a pincérnő, és ezúttal én vigyorgtam. Jewel pimaszsága rögtön bosszússággá változott.

– Éppen nincs nálam – felelte sértődötten.

– Persze – jegyezte meg diszkréten, de pikírtén a pincérnő.

– Azt akarja mondani, hogy nem nézek ki huszonegynek? – kérdezte Jewel olyan hangon, mintha megdöbbenőnek találná,

hogy valaki egyáltalán felveti a kérdést. Mert persze egy tizen-nyolc éves lányt könnyen lehet huszonegy évesnek nézni vagy ilyesmi.

– Igen – felelte a pincérnő érzéketlenül.

Jewel ajka mozdult, kétségtelenül szólni akart, és tudtam, hogy muszáj beavatkoznom, és véget vetnem ennek az egésznek, mielőtt elfajulna a helyzet.

– Kérem, hozzon neki egy light kólát – mondtam a pincérnőnek szabadkozó mosollyal, majd figyelmeztetően pillantottam Jewelre.

Jewel köhécselt, és duzzogva összefonta a karját maga előtt. Szerencsére nem volt túl nagy cicije, így Sawyer nem nézett ki hívó pillantással a dekoltázsába, ahogy a nevetséges mozdulattal felnyomta a mellét.

Mindenki más rendelt. Sawyer kissé lehajolt, súgott valamit Jewelnek, amitől Jewel felnevetett, én pedig úgy éreztem, muszáj az étlapra koncentrálnom, hogy ezen valahogy túljussunk. Nem is tudom, miért reméltem, hogy ez valahogy más lesz.

– Ezt jól oldottad meg – súgta Ethan. Kinyitotta az étlapot. Rápillantottam, elmosolyodtam.

– Köszönöm. Ez sokszor előfordul.

Kedvesen elvigyorodott, és az étlapot kezdte olvasni. Én is.